

Arrest

nr. 321 304 van 6 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 29 januari 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat C.DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische instanties.

1.2. Op 27 augustus 2024 wordt een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten, die op 25 oktober 2024 in toepassing van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) instemmen met voormeld verzoek.

1.3. Op 5 november 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing dient verzoekster bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer RvV 328 610. Op 4 februari 2025 vordert zij als voorlopige maatregel, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling ervan. Bij arrest nr. 321 302 van 6 februari 2025 heeft de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en de vordering tot schorsing verworpen.

1.4. Op 29 januari 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat die verzoekster ter kennis wordt gebracht op 30 januari 2025. Deze beslissing, die het voorwerp uitmaakt van huidig beroep, luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de mevrouw, die verklaart te heten,

naam : U. (...) voornaam :

C. (...) geboortedatum :

(...) 1991 geboorteplaats :

(...) nationaliteit : Nigeria

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Holsbeek om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van 25.10.2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 13.11.2024, met een termijn van 10 dagen.

Op 03.12.2024 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Frankrijk wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 05.11.2024. Betrokkene werd op 27.11.2024 door een ICAM-coach gehoord en bracht geen nieuwe elementen aan. Ze herhaalde dat ze niet naar Frankrijk wil terugkeren omdat ze er niemand kent en bang is.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 27.11.2024 dat zij zeer veel last heeft van haar darmen en pijnstillers neemt voor de pijn die komt en gaat. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene echter geen medische documenten, waaruit de noodzaak van een medische behandeling of opvolging blijkt of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Zij brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in

zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 05.11.2024. Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 27.11.2024 aan dat zij een neef in België heeft. De identiteit van deze neef is niet gekend. Het feit dat hij in België verblijft, geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf.

De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië) kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de verwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat haar neef op het grondgebied verblijft. Er blijkt echter niet dat zij in België afhankelijk zou zijn van haar neef. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 20.11.2024 en 27.11.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Zij werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 05.11.2024 die haar betekend werd op 13.11.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu voert verzoekster onder meer aan dat zij zich in een welbepaalde plaats bevindt, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van het hoorrecht.

Verzoekster wijst op haar kwetsbaar profiel en meent dat zij nood heeft aan specifieke zorgen.

Er wordt aangestipt dat zij naar een psycholoog is geweest en een opvolging heeft gevraagd bij de gynaecoloog. Verzoekster meent dat er systematische tekortkomingen kunnen zijn in Frankrijk die een onmenselijke en vernederende behandeling tot gevolg kunnen hebben, in het bijzonder als zijnde slachtoffer van geweld en gelet op de aanhoudende buikpijn door haar miskraam.

Daarnaast wordt ingegaan op een schending van het hoorrecht. Verzoekster voert aan dat er geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheid zoals ook blijkt uit haar beroep ingediend tegen de bijlage 26quater waarbij werd gewezen op een medisch attest inzake de vrouwelijke genitale verminking. Indien zij afdoende gehoord was geweest vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, had zij verweerder kunnen informeren dat zij is aangevangen met een psychologische opvolging en ook een afspraak heeft gehad bij de gynaecoloog.

Er wordt in het verzoekschrift voorts aangevoerd dat er een *ex nunc* onderzoek moet plaatsvinden inzake verzoeksters kwetsbaarheid waarbij in het kader van het huidig beroep rekening moet gehouden worden met haar gezondheidstoestand.

Verzoekster betoogt dat deze kwetsbaarheid een terugkeer naar Frankrijk verhindert om aldaar een beschermingsverzoek in te dienen. Zij wijst in dit verband op de algemene situatie in Frankrijk waaruit blijkt dat zij daar geen adequate opvolging en medische behandeling kan genieten wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

In het verzoekschrift wordt nader ingegaan op de gebrekkige toegang tot medische zorgen in Frankrijk en op gebreken bij de opvang van verzoekers om internationale bescherming waarbij verzoekster de toegang tot de asielprocedure toelicht alsook de situatie van Dublinterugkeerders en de toegang tot opvang.

3.3.2. Verzoekster kan zich in casu niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening. Dit artikel kan dienstig ingeroepen worden in het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26^{quater}) waarin bepaald wordt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing is de verwijderingsmaatregel die de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat regelt, maar die geen uitstaans heeft met de bepalingen die de verantwoordelijkheid van de lidstaten regelen.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 26^{quater}, en dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij overdracht naar Frankrijk. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.4. Inzake verzoeksters betoog aangaande haar kwetsbaarheid en haar betoog dat zij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, verwijst de Raad naar de motieven van het genoemde arrest nr. 321 302 van 6 februari 2025 en herneemt deze bespreking in het huidige arrest:

"Met betrekking tot de door verzoekster opgeworpen kwetsbaarheid omwille van haar genitale verminking zoals blijkt uit het aan het verzoekschrift toegevoegd medisch attest waarmee in het kader van het huidig beroep volgens verzoekster ex nunc rekening moet gehouden worden, wijst de Raad op volgende vaststellingen.

De Raad stelt vast dat in het medisch attest van 23 september 2024 verzoeksters genitale verminking (VGV) wordt bevestigd van het type II doch wordt hierbij geenszins nader melding gemaakt van de hierdoor ondervonden problemen noch van een noodzakelijk geachte opvolging en behandeling.

Waar aan het verzoekschrift ter vordering van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid nog actuele stukken inzake verzoeksters gezondheidstoestand worden toegevoegd, moet opgemerkt worden dat uit het bijgebrachte e-mailverkeer louter blijkt dat verzoekster, die een psycholoog wenste te zien en gewag maakte van buikpijn, uiteindelijk een afspraak heeft gehad bij een psycholoog en gynaecoloog doch in de huidige stand van zaken liggen in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te beweren, geenszins actuele medische stukken voor met enige diagnose laat staan een noodzakelijk geachte behandeling. Evenmin liggen er objectieve stukken voor waaruit blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn om te reizen.

Verzoekster brengt aldus geen objectieve elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt voor het overige inzake verzoeksters gezondheid terdege gemotiveerd:

“De betrokkene verklaart tijdens het gehoor dat plaatsvond op 01.08.2024, dat zij een depressie heeft. Zij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemt zij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt, de aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

Zij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de zorgen die de betrokkene in België ontvangt niet in gelijke mate in Frankrijk kunnen worden verstrekt en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Franse autoriteiten worden minstens vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene, minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden of 20 werkdagen in geval van een beperking of sprake is van een ernstige gezondheidstoestand. De overdracht vindt plaats via de luchthaven: de Marseille - Provence.”

Bij de verweernota wordt nog een medisch attest gevoegd, opgesteld en ondertekend door de centrumarts op 3 februari 2025. Hierin verklaart deze dat verzoekster werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM.

Uit voormeld attest van de centrumarts blijkt niet dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest.

De Raad merkt voorts op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het AIDA-rapport (met verwijzing in de bestreden beslissing naar de weblink hiervan met een laatste update op 24 mei 2024, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database") stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 131-132). Verzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg middels de algemene ziektekostenverzekering ('Permanence d'accès aux soins de santé', PUM). Een verzoek tot bijstand van de algemene ziektekostenverzekering dient te worden ingediend bij de sociale zekerheidsdiensten ('Caisse primaire d'assurance maladie', CPAM) van de woonplaats of domiciliëring.

De Raad stipt verder aan dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, gedurende 6 maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep kunnen doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf (pagina 132)

De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming (pagina 132, 'Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers'). Verzoekers om internationale bescherming hebben volgens het rapport te maken met algemene tekortkomingen binnen het Franse gezondheidszorgsysteem (pagina 132).

Verder wordt verwezen naar de wachtperiode van 3 maanden die verzoekers om internationale bescherming in acht dienen te nemen qua toegang tot de algemene ziektekostenverzekering zoals ook verzoekster opwerpt. Hieromtrent moet evenwel opgemerkt worden dat verzoekers gedurende de eerste 3 maanden alleszins recht hebben op dringende medische zorgen, zoals ook blijkt uit de geciteerde passage door verzoekster (die overigens zelfs een verpleegster is van beroep zoals zij verklaarde bij de DVZ op 1 augustus 2024).

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat de Dublin III-Verordening voorzorgsmaatregelen voorziet en dat dus in het geval van een medische problematiek of speciale noden die informatie wordt neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze, omschreven in artikel 32 van de Dublin III-Verordening. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie, wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt voorts uitdrukkelijk rekening gehouden met verzoeksters verklaringen en op basis van de beschikbare landeninformatie tevens een omstandige analyse doorgevoerd inzake onder meer de materiële opvang in Frankrijk, de rechtsbijstand aldaar, alsook inzake de opvang/huisvesting in Frankrijk.

Waar verzoekster wijst op problemen inzake opvang, huisvesting en overbevolking in Frankrijk en juridische en procedurele tekortkomingen aanhaalt meer bepaald wanneer sprake is van volgende/meervoudige beschermingsverzoeken, gaat zij er met haar selectieve lezing van het AIDA-rapport, waarop ook verweerder zich baseert, aan voorbij dat wel degelijk rekening wordt gehouden met het gegeven dat veel verzoekers buiten de mazen van het netwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden, doch er wordt geoordeeld dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en er geen sprake is van overbevolking.

De Raad wijst op volgende omstandige motieven in de bestreden beslissing:

“Om het indienen van verzoeken om internationale bescherming en het toekennen van materiële opvang te verbeteren werd in 2015 het principe van het “unieke loket” (“guichets uniques de demande d’asile”, GUDA) ingevoerd. Om een afspraak te kunnen krijgen bij dat unieke loket dient men zich eerst te wenden tot de zogenaamde oriëntatie-platforms (“Plateformes d’accueil de demandeurs d’asile”, PADA). Deze dienst wordt verstrekt door lokale organisaties die een “pre-registratie” doen en vervolgens een afspraak maken bij de bevoegde diensten van de Prefectuur voor het formele indienen van het verzoek om internationale bescherming. De wetgeving ter zake schrijft voor dat dit binnen de 3 dagen na de initiële aanmelding moet plaatsvinden. De termijn van 3 dagen kan worden verlengd tot 10 dagen in geval veel personen zich tegelijkertijd aanmelden.

Het AIDA-rapport laakt dat aan Frankrijk overgedragen personen bij aankomst niet worden onthaald en zelf contact dienen op te nemen met de verantwoordelijke instanties, die in sommige gevallen ver van de plaats van aankomst gelokaliseerd zijn. Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven ‘de Marseille – Provence’. Marseille is de hoofdplaats van de prefectuur ‘préfecture des Bouches du Rhône’ (Sous direction de l’administration des étrangers – 8e bureau) die blijkens het akkoord verantwoordelijk is voor de verdere afhandeling van het dossier van de betrokkene. Hieruit besluiten we dat de betrokkene geen verre verplaatsing naar de verantwoordelijke instanties zal dienen te ondernemen.

Wat rechtsbijstand betreft wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (pagina 49). We erkennen dat in het kader van wijzigingen van de wet inzake internationale bescherming in 2018 veranderingen zijn ingevoerd wat betreft het aanvragen en het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand. Zo dient een aanvraag voor het bekomen van kosteloze bijstand binnen de 15 maanden na ontvangst van de beslissing tot weigering te worden ingediend en niet langer op eender welk ogenblik binnen de termijn van een maand om een beroep in te dienen (“The 2018 asylum reform has removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal”, AIDA-rapport, pagina 53). Deze wetswijziging legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

We wensen te op te merken dat in Frankrijk net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (“hébergement d’urgence dédié aux demandeurs d’asile”/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (“centres d’accueil et d’examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (AIDA-rapport, pagina 123). In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van

overbevolking (pagina 127, "Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres"), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden (pagina 121, "It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants"). Tevens wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 121, "In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated").

Het AIDA-rapport dat personen, die een volgend verzoek indienden, materiële opvang wordt geboden in geval hun verzoek als ontvankelijk wordt beoordeeld (pagina 99, "Subsequent applicants are entitled to material reception conditions only if their claim has been deemed admissible"). We merken op dat in overeenstemming is met de bepalingen onder artikel 20 van de Opvangrichtlijn.

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013."

Door te verwijzen naar achterhaalde informatie uit 2022-2023 en informatie te benadrukken uit het AIDA-rapport van mei 2024 waarmee verweerder reeds rekening heeft gehouden, kan verzoekster - die zich bovendien in de huidige stand van zaken niet in eenzelfde situatie bevindt als afgewezen asielzoekers - geen afbreuk doen aan voormelde bevindingen die steun vinden in de beschikbare landeninformatie.

De Raad merkt hierbij nog op dat waar het volgens het AIDA-rapport moeilijk kan zijn voor alleenstaande personen om toegang te krijgen tot Franse opvangstructuren het rapport toch meldt dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 121). Frankrijk laat dus niet systematisch alleenstaande asielzoekers aan hun lot over. Het is niet omdat Frankrijk net zoals een aantal andere landen in Europa waaronder België, worstelt met de opvang van een grote instroom aan asielzoekers, hierdoor keuzes maakt en in eerste instantie voorrang verleent aan de opvang van gezinnen en koppels, waardoor sommige alleenstaande personen mogelijks soms in noodopvang moeten verblijven of soms geen toegang tot opvang hebben, dat besloten moet worden dat Frankrijk systematisch tekort schiet in haar verplichtingen neergelegd in Europese regelgeving die aangehaald wordt in de bestreden akte of dat er sprake is van tekortkomingen die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

De Raad voegt aan dit alles volledigheidshalve toe dat niet blijkt dat verzoekster, die overigens van beroep verpleegster is, niet zelfredzaam zou kunnen mocht zij bij terugkeer naar Frankrijk een tijdje geen toegang hebben tot opvangstructuren. Blijkens haar verklaringen reisde verzoekster alleen naar Frankrijk en is zij vanuit Frankrijk naar België gekomen met de taxi, wat toch wijst op financiële middelen (DVZ-verklaring van 1 augustus 2024, p. 14-16).

Met betrekking tot verzoeksters betoog aangaande de ingewikkelde situatie van aan Frankrijk overgedragen personen middels de luchthaven van Parijs gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing het volgende kan gelezen worden:

"Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven 'de Marseille – Provence'. Marseille is de hoofdplaats van de prefectuur 'préfecture des Bouches du Rhône' (Sous direction de l'administration des étrangers – 8e bureau)' die blijkens het akkoord verantwoordelijk is voor de verdere afhandeling van het dossier van de betrokkene. Hieruit besluiten we dat de betrokkene geen verre verplaatsing naar de verantwoordelijke instanties zal dienen te ondernemen. " Verzoekster brengt niets in tegen deze overweging die specifiek haar situatie betreft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Op grond van dit alles kan de Raad niet vaststellen dat verzoekster zich in een preciaire gezondheidssituatie bevindt en zij haar leven op het spel zou zetten als ze binnen de Dublin III verordening terugkeert naar Frankrijk.

Gelet op het geheel dat voorafgaat besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat de toestand van verzoekster dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De Raad concludeert dan ook dat in casu niet kan geoordeeld worden dat de overdracht aan Frankrijk een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Frankrijk."

Verzoekster maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, *prima facie* geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM en/of van artikel 4 van het Handvest.

Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster toont niet aan dat verweerder geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing.

3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 27 november 2024 werd gehoord waar zij de gelegenheid kreeg haar persoonlijke situatie nader toe te lichten en kon wijzen op elementen omtrent haar gezondheid, gezinsleven en artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt pertinent gemotiveerd:

"Betrokkene werd op 27.11.2024 door een ICAM-coach gehoord en bracht geen nieuwe elementen aan. Ze herhaalde dat ze niet naar Frankrijk wil terugkeren omdat ze er niemand kent en bang is.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 27.11.2024 dat zij zeer veel last heeft van haar darmen en pijnstillers neemt voor de pijn die komt en gaat. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene echter geen medische documenten, waaruit de noodzaak van een medische behandeling of opvolging blijkt of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Zij brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 05.11.2024. Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 27.11.2024 aan dat zij een neef in België heeft. De identiteit van deze neef is niet gekend. Het feit dat hij in België verblijft, geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf.

De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië) kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de verwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat haar neef op het grondgebied verblijft. Er blijkt echter niet dat zij in België afhankelijk zou zijn van haar neef. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden."

Verzoekster kan in de gegeven omstandigheden, mede gelet op de vaststellingen onder 3.3.4. (supra), op het eerste gezicht geen schending van het hoorrecht aannemelijk maken.

3.3.6. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoekster koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Uit de bespreking van het middel is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van voormelde artikelen. Ook *supra* werd reeds uiteengezet dat verzoekster, middels het indienen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling gevorderd heeft van de

vordering tot schorsing, ingediend tegen de bijlage 26^{quater}, waardoor zij bezwaarlijk kan voorhouden zijn belang in die procedure te verliezen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

H. CALIKOGLU